

Tertúlia

Consultori sexològic

Consulta: *M'agrada una persona, i crec que jo també li agrado. Formem part d'un grup de muntanya que fa sortides cada mes i tinc ganes de quedar a soles amb aquesta persona i parlar, però els meus amics diuen que millor que no li demostrï el que sento. Em comenten que segueixi divertint-me amb tothom com si res. L'amic de més confiança m'insisteix que aquesta persona es pensarà que sols vull "rotllo", i que no val la pena lligar-me ara. Estic fet un embolic, a la meua edat, i vull saber cap on tirar.*

Resposta: L'amistat és un gran tresor. Molts cops és un *alter ego* algú que pensa o sent com jo, però no necessàriament sempre és així. Els amics acostumen a donar consells, i un consell no és un exercici d'empatia (que vol dir posar-se al teu lloc, sent tu i comprenent les teves circumstàncies). L'autèntica amistat és un art, igual que l'estima, i requereix molta comprensió i afecte. Així mateix, l'amic o amiga "de cor" serà la persona que respecti els teus sentiments i t'empenyi a ser feliç amb els teus desitjos, que són els que et poden beneficiar. Si en aquests cas no et sents recolzat per provar sort amb algú que t'agrada i pot ser una probable parella, podria ser que els amics (o amic) tinguin, a la millor, por de perdre't. No és dolent tenir aquest sentiment, però sí que és injust per a tu i la teua llibertat. Per altra banda, quan parlem de relacions en una edat adulta i després d'haver viscut divorcis o separacions (o d'haver tingut diverses relacions) és fàcil confondre les

aproximacions personals amb sols un desig de relacions sexuals, però en el teu cas us coneixeu d'una activitat compartida de muntanya i podeu tenir un altre estil de conversa més natural i fresca, potser referida a l'activitat que compartiu. Si trobes incomodat en la conversa per part de l'altre, deixa clar que desitges que us conegueu perquè t'agrada la seva forma de ser i voldries parlar i que us conegueu una mica més, sense cap compromís. Deixar coses clares que tranquil·litzen és molt útil i cal plantejar transparència i naturalitat des del principi.

Sembla important per a tu acostar-te a la persona i comprovar si l'atracció és mútua, o no directament. Per altra banda, els amics desitgen la teua felicitat, però de vegades pot ser que pensin més en la seva felicitat primer que en la teua. Potser desitgen que estiguis més disponible per continuar sortint amb ells, o que sentin una brisa suau d'enveja, o bé senzillament no et volen veure patint de nou per una relació... Si és així, tant se val. Pensa que sobre la teua vida sempre compta la teua decisió. I saps què? **És important no quedar-te amb dubtes que et puguin molestar en el futur.** Decideix-te i tindràs més informació per estar-ne segur. Respecte als amics, no els ho tinguis en compte, però sí que cal, que agraint-li els seus consells, defensis els teus interessos.

L'amistat de veritat existeix i supera qualsevol dificultat, acceptant les diferències i fent guanyar l'estima i l'afecte per sobre d'altres circumstàncies.

Sexe, plaer i vida

Montserrat Ferraro

Psicòloga i coach de parella

Consultes:
mferraro@copc.cat
montserrattferraro@gmail.com

Assumpte:
Consultori sexològic 3d8

“
L'amistat de veritat existeix i supera qualsevol dificultat, acceptant les diferències i fent guanyar l'estima i l'afecte per sobre d'altres circumstàncies

Tornant a casa

Són 2/4 de 12 de la nit quan acabo de sopar a casa d'uns amics. Hem menjat una truita d'albergínia melosa, un puntet dolça, molt bona, i uns espinacs gustosos, saltats amb panses i pi-nyons. Les menges, les hem preparades entre tots tres mentre preniem una copa de vi blanc, a la cuina. La conversa amabilíssima, amb rialles i propòsits inclosos. Em volen acompanyar a casa, però jo no ho vull, perquè m'agrada caminar quan tothom està recollit a casa seva. Travesso el Tivoli. En un banc allunyat, una colla de xicots fan xerinola. Les últimes pluges i les ventades han fet caure finalment bona part de les fulles dels arbres, que presenten una catifa groga al terra (ai, el groc). Mentrestant, penso que quan arribi t'escriuré per fer-te saber que estic d'acord amb tu, que la CUP sembla que hagi perdut el nord volent estar al Parlament espanyol. Atès que la mentida és indestruïble de la política, la coherència s'hauria de convertir en el bé més preuat, i em semblava que ells ho tenien en compte. A mesura que camino cap al centre hi ha més gent al carrer. No fa gens de fred i ja som a la primera setmana de desembre. El dia de la Immaculada és a tocar; als anys cinquanta, això volia dir estrenar l'abric. Tal com ho sents, Rafel, tot tenia el seu dia. Avui, a Madrid, hi ha la Greta Thunberg encapçalant la manifestació pel canvi climàtic. La seva figura ha despertat milions de consciències, i això ha estat bé. Sota una aparença fràgil, ha aconseguit provocar grans impactes. Quin absurd, negar l'evidència dels canvis. Jo els observo des de la minúscula talaia que és el pati de casa.

Dels meus primer estius al carrer d'en Coll, ja fa d'això vint-i-cinc anys, en recordo els dragons, aquestes bestioletes arcaïques donades al sigil, tan ben dibuixades. La meua gossa i jo passàvem llargues estones mirant-les, amb diferents intencions. Ara, la seva presència és nul·la. Els grills qui sap on paren, i la colònia de ratpenats que al capvespre venien a beure aigua al safareig ha minvat molt. Per no parlar de les abelles, que sempre voleïaven a prop de l'aigua. De l'arbre de Judea et puc dir que fins la setmana passada va mantenir la seva frondositat d'un verd intens com si fos estiu i encara no fa un mes, desorientat, va rebrotar. El resultat és que, a causa de tants mesos d'ombra, la *dichondra* que hi ha a sota seu, mor. La natura està perplexa, no sap què fer. És el mateix que els passa als polítics, ves a saber...

Ja arribo a la Rambla. Pensar en els preciosos plàtans que hi havia anys enrere em provoca desassossec. Impossibile justificar el seu sacrifici; els arbres ho eren tot, a la Rambla. A l'estiu teixien una ombra deliciosa que barrejada amb la remor de les fulles et transportava. Habitable majestuós dels ocells que, com els pardals, hi vivien tot l'any. D'altres, cadeneres i verdums, només a la primavera. On són? Gairebé ensopego amb la pista de gel. En què quedem? Com és possible que encara es munti? Altres poblacions fa anys que la desestimem per allò de la sostenibilitat. Veus què deïem de la coherència, Rafel?

“Darrere les paraules”

Rosa Soler
espigoladora@gmail.com

Rafel Marco Molina

Traductor. Director d'aixocomesdiu?
marcoimolina@aixocomesdiu.cat

Adeu, Rosa Mut

Penso que...

Pere Martí i Bertran
Professor i escriptor

El proppassat 28 de novembre va morir la *Rosa Mut*, a l'edat de 79 anys. No l'havia tractat gaire, en persona, però n'havia llegit tantes crítiques dedicades a la Literatura Infantil i Juvenil! No em puc estar de recordar-la, amb aquestes quatre ratlles, perquè va ser una dona que va fer una feina extraordinària en la difusió i valoració de la literatura per a infants i joves. La Rosa va ser bibliotecària, un altre gran nom d'aquest reguitzell de dones que va dedicar bona part de la seva vida a engrisar els joves a llegir bona literatura i als ensenyants a fer-los conèixer bons llibres a través de les seves crítiques, ressenyes i estudis. És una altra baula d'aquesta cadena que ens honora com a país: Aurora Díaz Plaja, Teresa Rovira, Joana Raspall... per només citar tres dels noms més coneguts i reconeguts. La Rosa, durant més de trenta anys (des de 1984 fins al 2017) va recomanar els llibres que més li agradaven des de les pàgines de la revista *Cavall Fort*. Precisament per aquesta feina tan rigorosa i entusiasta, l'any 2014 va rebre el XIII Premi Aurora Díaz Plaja, que concedeix anualment l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana. El va rebre aquí a Vilafranca del Penedès, en un acte d'allò més emotiu a l'auditori del Vinseum. En recordo l'emoció i l'alegria amb què el va rebre, com si li fes estrany, com si no s'ho acabés de creure, malgrat el bagatge que duia a l'esquena. Era

una dona humil, discreta, que no feia mai les coses perquè les hi reconeguessin, sinó que les feia per amor als llibres, als infants i al país. A més de tota aquesta feinada a *Cavall Fort*, també cal destacar la que va fer des de la Biblioteca Artur Martorell, on va crear un fons magnífic sobre LIJ, que recordo haver consultat en més d'una ocasió, i des d'on va impulsar un pla de biblioteques escolars per a les escoles municipals de Barcelona; i sobretot cal destacar les seves aportacions des de l'Associació Catalana d'Amics del Llibre Infantil, que la van portar a col·laborar amb Rosa Sensat i, sobretot, amb Consell Català del Llibre per a Infants i Joves (CLIJCAT), amb el qual va participar en la creació d'iniciatives tan importants i vives encara com els Premis Atrapallibres i Protagonista Jove, en els quals participen cada any milers d'escolars, i en una eina tan necessària en el seu moment, i que ara es torna a actualitzar, com va ser el Diccionari d'Autors de la Literatura Infantil i Juvenil. Adeu, Rosa, no cal dir que et trobarem a faltar, que enyorarem les teves recomanacions i les teves iniciatives. Gràcies pel teu mestratge, pel teu entusiasme, pel teu rigor, que estic segur que han fet seus tota una generació de noves bibliotecàries que estimen gairebé com tu la literatura per a infants i joves, un gènere que mai no vas considerar menor.